

ת"ד 9851/12/19 - מדינת ישראל נגד רומן קלנטרוב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 9851-12-19 מדינת ישראל נ' קלנטרוב
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה
נגד
רומן קלנטרוב
ע"י ב"כ עוה"ד דוד גולן

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירות של אי מתן אפשרות להולכת רגל להשלים בבטחה חציה במעבר חציה (לפי תקנה 67 לתקנות התעבורה); נהיגה בקלות ראש (לפי סעיף 2)62 לפקודת התעבורה יחד עם סעיף 2)38 לפקודת התעבורה); והתנהגות הגורמת נזק (לפי תקנה 21(ב)2) לתקנות התעבורה).

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען שהנאשם נהג בשעת בוקר (8:00) במכונית פרטית בעיר בת-ים והתקרב למעבר חציה (לא מרומזר) להולכי רגל בסמוך למעגל תנועה וכי באותה עת החלה הולכת רגל (ילידת 1953) לחצות את הכביש במעבר החציה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, וכי הנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא האט מהירות נסיעתו בהתקרב למעבר החציה, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל, המשיך בנסיעה ופגע בהולכת הרגל בהיותה על מעבר החציה.

עוד נטען בכתב האישום שכתוצאה מהתאונה הולכת הרגל נחבלה בגופה ונזקקה לטיפול רפואי.

בישיבת ההקראה כפר הנאשם באמצעות בא כוחו באופן הבא (ציטוט): " מודים בנהיגה במקום, מודים בתוצאה וכופרים ברשלנות. מבחינתנו התאונה לא התרחשה במעבר חציה. מוותר על חקירת הרופא ".

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

הולכת הרגל הנפגעת, הגב' אילנה גבאי (ע.ת.1), אשר במסגרת עדותה, ובהסכמה, הוגשה התעודה הרפואית על שמה מביה"ח וולפסון (סומנה ת/1) וכן, לבקשת ההגנה ובהסכמת המאשימה, הוגשה גם הודעתה של העדה הנ"ל במשטרה (סומנה נ/1).

הבוחן המשטרתי מר אלי צמח (ע.ת.2) אשר במסגרת עדותו הוגשו: הודעת הנהג (הנאשם) במשטרה (סומנה ת/2), תע"צ (ת/3), תרשים (ת/4), דו"ח ביקור במקום התאונה (ת/5), וכן שלושה מזכרים (ת/6, ת/7, ת/8).

מטעם ההגנה העיד הנאשם (ע.ה.1), ובמסגרת עדותו הוגש, לבקשת ההגנה, התרשים ת/4 כאשר בו סימן הנאשם בעט בצבע כחול את מיקום המכוניות אשר לפי גרסתו היו במקום וחנו בצד ימין על המדרכה (הסימון הנ"ל ע"ג עותק התרשים ת/4 הוגש וסומן ת/4א').

הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר ששמעתי בפני את העדויות ובחנתי את הראיות וכן נתתי את דעתי גם לטיעוני הצדדים בסיכומיהם וכן גם לדבר הדין בקשר עם חובותיו של נהג המתקרב עם רכבו למעבר חציה, מסקנתי היא שהתביעה הוכיחה כנדרש את שיוחס לנאשם בכתב האישום וכי דינו להרשעה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

ראשית נדרשת לטעמי התייחסות לדבר כפירתו של הסניגור בשם מרשו עת פירט את הכפירה וציין כדלקמן (ציטוט): "מבחינתו התאונה לא התרחשה במעבר חציה" (ראה שורות 10-11 לפרוטוקול ישיבת ההקראה מיום 1.2.21).

ובכן, לא זו בלבד שהסניגור והנאשם לא חזרו על טענה זו בשום שלב של המשפט (לרבות לא בסיכומי ההגנה), אלא שאף הם עצמם חזרו והתייחסו לכל אורך הדרך במשפט שהתקיים כעובדה נתונה שהתאונה כן התרחשה במעבר החציה.

גם בעדותו של הנאשם בבית המשפט ותחת אזהרה לא נאמרה על ידו מילה, ולא חצי מילה, על כי כביכול טוען הוא שהתאונה לא התרחשה במעבר החציה.

ואם בכל אלה לא די, אזי בהודעתו של הנאשם במשטרה (הוגשה וסומנה כאמור ת/2) אומר הוא בלשונו ובמפורש כי הולכת הרגל היתה במעבר החציה ונפגעה במעבר החציה.

זאת ועוד, אף גם בחקירה הנגדית שערך הסניגור לנפגעת (הולכת הרגל) לא טען הוא בפניה או הציג לה כל שאלה אשר יש בה כדי ליצור מחלוקת כלשהי על כי כביכול לא חצתה במעבר החציה או על כי כביכול התאונה לא התרחשה במעבר החציה.

ההגנה אף לא חלקה במהלך המשפט ובסיכומיה על קיומו של מעבר החציה וחציית הולכת הרגל בו ושנפגעה בו מידי מכוניתו של הנאשם.

הנה כי כן, ניכר שדבר הכפירה מפי הסניגור בישיבת ההקראה על כי התאונה לא התרחשה במעבר חציה, היה דבר כפירה שאין בו, בכל הכבוד, כל ממש.

אני קובע לפיכך כעובדה שהוכחה בתיק זה שהולכת הרגל חצתה במעבר החציה ונפגעה בהיותה במעבר החציה.

כעת, לכשעובדת הפגיעה של הנאשם עם מכוניתו בהולכת הרגל בעת שחצתה במעבר החציה הוכחה, אני סבור שכבר בתחילתו של ניתוח האירוע התאונתי דנן (ולאור דברי הסניגור בסיכומיו על כי הוא סבור שיש להעדיף לאפשר לתנועה בכבישים לזרום) ראוי להזכיר מעט מושכלות יסוד בקשר עם חובות נהג המתקרב עם רכבו למעבר חציה.

כוונתי לחובות נהג אשר נקבעו על ידי המחוקק בתקנה 67 לתקנות התעבורה אשר מחייבת נהג המתקרב למעבר חציה אף לעצור את רכבו כדי לאפשר להולכי רגל החוצים במעבר להשלים את החציה בבטחה וכן אף מחייבות נהג שכזה ליתן זכות קדימה אף להולך רגל המצוי על המדרכה בסמוך למעבר החציה באם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש.

ובמילים אחרות: לא היה די בנסיבות בהאטה כדי נסיעה במהירות של 20 - 30 קמ"ש כפי שטען הנאשם שנסע (עמ' 19 שורה 22 לפרוטוקול) אלא היה מקום גם לעצור כדי לאפשר להולכת הרגל להשלים חצייתה.

הנאשם טען לקיום שתי מכוניות שעמדו על המדרכה הימנית בקירבת מעבר החציה.

על כך נשאל הנאשם ע"י התובעת בחקירתו הנגדית, ובצדק רב לטעמי, מדוע (באם כך גירסתו) התקדם הוא למעשה עם מכוניתו בעיוורון ומתוך הימור שלא יהיה הולך רגל שיעשה שימוש במעבר החציה והימר שלא יהיה צורך לכבד זכות קדימה במעבר ולאפשר להשלים החציה בבטחה.

אל מול גירסת הנאשם כי היו שתי מכוניות על המדרכה, הולכת הרגל גרסה מנגד שלא היה שום דבר שהסתיר אותה וכי כשם שהיא ראתה את מכוניתו של הנאשם יכול היה הוא גם באותה מידה לראות אותה (ראה את נ/1 שורות 24 - 25, ולהזכיר שאת נ/1 ביקשה ההגנה עצמה להגיש).

אלא שגם אם אקבל את גרסת הנאשם ללא סייג על כי היו במקום שתי מכוניות על המדרכה והן הגבילו לו כנהג את שדה הראיה לדעת אם הולך רגל יורד או לא יורד לכביש, אזי היה עליו ממילא בנסיבות שכאלה כנהג להאט אף עד כדי אפשרות עצירה, ואף לעצור, כדי לקדם פני אפשרות שהולך רגל ימצא שם וירד למעבר החציה.

וכאן השעה לומר ולהדגיש, ולשוב ולהדגיש :

הנאשם לא ראה את הולכת הרגל אלא אך ורק כאשר כבר פגע בה.

היכן היתה תשומת לבו של הנאשם כנהג? היכן היתה דריכותו בהתקרבו למעבר החציה אשר עליו העיד הוא עצמו כי הוא בהחלט מכיר אותו (את מעבר החציה הנ"ל)? הכיצד לא ראה את הולכת הרגל בשום שלב - לא על שפת המדרכה גם בשום שלב גם לא בדרכה על הכביש במעבר החציה? ובאם לטענתו של הנהג שדה הראיה שלו לכיוון מעבר החציה היה מוגבל, הכיצד נטל הימור והתקדם מבלי להאט כדי אפשרות עצירה?

הנאשם טען כאמור כי נע במהירות של 20 - 30 קמ"ש. יש לזכור ש- 20 קמ"ש פירושו התקדמות בקצב של 5.5 מטרים לשניה.

יתרה מכך, מהמסמכים שערך הבוחן המשטרתי עולה (וזאת לא נסתר בכל דרך ע"י ההגנה - לא בעדות הנאשם ולא בחוות דעת נגדית) על כן ניתן לראות את מעבר החציה והולכת רגל העומדת על שפת המדרכה הימנית מול מעבר החציה ממרחק של 30 מטרים.

נכון הוא הדבר שהבוחן המשטרתי לא בחן את התאונה מיד בסמוך להתרחשותה אלא בזמן אחר, אך עדיין אפילו היו מכוניות על המדרכה, הרי נקבע ששדה הראיה למעבר החציה היה 30 מטרים והרי אין ספק שהתאונה קרתה בעת שהולכת הרגל היתה על מעבר החציה ולא על המדרכה. הכיצד לא ראה אותה הנאשם בשום שלב?

אני נותן אמון בעדות הולכת הרגל על כי היא אף הספיקה לעבור כמעט את מרבית מעבר החציה עת נפגעה.

עדות זו גם מתיישבת עם עמדת הנאשם על כי הוא נסע במרכז הכביש וכי הולכת הרגל נפגעה ע"י מרכז חזית רכבו.

רוצה לומר שהולכת הרגל שהיתה בהחלט מול עיני הנאשם כנהג על מעבר החציה, ואולם הנאשם לא הבחין בה כאמור בשום שלב.

הנאשם שב וטען כי הולכת הרגל קפצה לכביש.

אין כל תימוכין לכך בחקירתה הנגדית ובגירסתה של הולכת הרגל אשר נשאלה והשיבה שהלכה באופן רגיל.

הנאשם גם התקשה להסביר הכיצד יודע הוא לומר שהולכת הרגל קפצה לכביש באם כלל לא ראה אותה ואת מהלכיה עובר לפגיעה בה.

הנה כי כן, לא רק שהוכח אם כך שהתאונה אירעה במעבר החציה, אלא שגם בהחלט אירעה עת כבר עברה הולכת הרגל כברת דרך במעבר החציה, ובכל זאת הנאשם לא הבחין בקיומה בשום שלב אלא רק בעת שכבר פגע בה.

לא היתה מחלוקת שהתאונה התרחשה באור יום (בשעה 8:00 ביום קיץ) וכאשר הנאשם עצמו מציין בעדותו כי היה אור יום, מזג אוויר נאה, ראות טובה וכביש יבש ותקין.

אף הוברר, ולא נסתר, כי מצוי בית ספר בקרבת מקום וכי הולכת הרגל שהינה סייעת פדגוגית היתה בדרכה לבית הספר.

אף הוברר שהנאשם מכיר היטב את המקום ומכיר היטב את מעבר החציה המצוי במקום.

ושבו - הכיצד אם כך, בראות טובה, באור יום ובמזג אויר נאה, לא רואה הנאשם את הולכת הרגל בשום שלב אלא רק כשהוא פוגע בה על מעבר החציה? !

ושבו, התשובה המתבקשת היא שהוא לא נתן כנדרש את דעתו לנעשה מול עיניו במעבר החציה וככל הנראה וכפי שאמרה הולכת הרגל בנ/1 " לדעתי הוא היה עסוק במשהו".

הולכת הרגל היתה הגונה ואובייקטיבית דיה כדי לומר שמהירות נסיעתו של הנאשם אכן לא היתה גבוהה.

אמירה זו מפי הולכת הרגל מלמדת אותי שני דברים: האחד - שהולכת הרגל העידה עדות ומסרה גירסה שאיננה חלילה נקמנית, אלא כנה, והשני - שהיא אכן ראתה את מכוניתו של הנאשם, והמשמעות היא שאם יכולה היתה היא לראות את מכוניתו של הנאשם עובר לפגיעה בה, אזי גם הנאשם, באותו קו ראייה ביניהם יכול וצריך היה לראות אותה (את הולכת הרגל) ולו בשלב כלשהו.

אך הנאשם לא ראה אותה כאמור בשום שלב ופשוט פגע בה ורק אז בלם.

וכאן אני מגיע לשאלת כיוון החציה ולמה שההגנה מצאה בו שלל רב עת מחד גיסא נרשם בהודעתה של הולכת הרגל במשטרה על כי חצתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם בעוד שהן היא (הולכת הרגל) והן הנאשם שבו וטענו בפני בית המשפט ועמדו על כך שהחציה נעשתה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

הולכת הרגל נשאלה בבית המשפט על ענין זה והסבירה שלא כך אמרה במשטרה וכי מדובר בטעות ברישום הודעתה.

לא זו בלבד שלנוכח עדותה של הולכת הרגל בבית המשפט לצד עדותו של הנאשם עצמו הן במשטרה והן בבית המשפט, אין אלא לקבוע שהחציה נעשתה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, אלא שאם תבוא ותאמר אחרת מכך, אזי ממילא אתה תימצא אומר על כרחך שהולכת הרגל, ועל אחת כמה וכמה, צריכה היתה להראות על ידי הנאשם ואף לפרק זמן וכברת דרך ארוכים.

ובמילים אחרות: העובדה שנרשם בהודעתה של הולכת הרגל במשטרה כיוון חציה אחר - איננה יכולה לשנות מהעובדה הפשוטה שכיוון החציה היה מימין לשמאל וזאת כפי שהולכת הרגל הבהירה חד משמעית בבית המשפט וכפי שגם הנאשם עצמו הרי הבהיר בדיוק רב (כמו הולכת הרגל) בבית המשפט.

גם כך שעלה בדיון ההוכחות שהולכת הרגל מתקשה בהערכת ובקביעת מרחקים עת ציינה שראתה את מכוניתו של

הנאשם ממרחק של מאות מטרים, אין כדי לשנות מן העובדות הפשוטות בתיק זה - העובדות שעולות אף מעדותו של הנאשם עצמו - על כי הולכת הרגל לא הגיעה משמאל אלא מימין ואכן חצתה במעבר החציה המוכר לו בקרבת ביתו שלו וכי לא ראה אותה בשום שלב ופגע בה בהיותה על מעבר החציה.

אכן, צודק הסניגור באומרו שגם להולכי רגל יש חובות בעת ירידה לכביש.

אולם במקרה זה עסקין כזכור במעבר חציה ועסקין כזכור בחובת נהג לקדם פני אפשרות ואף לעצור לפני מעבר החציה כדי ליתן זכות קדימה למי שמצוי במעבר החציה (כפי שהיתה הולכת הרגל כאן) אלא אפילו אף למי שעומד לחצות במעבר החציה.

אין מדובר באירוע זה בחציה שאיננה במעבר חציה.

מדובר כאן באירוע זה בחציה במעבר חציה.

מעבר חציה הוא כזכור מבצרם של הולכי רגל.

הנהג איננו מתחרה עם הולכי רגל על זכויות הקדימה במעבר חציה.

על הנהג לנקוט עירנות וזהירות יתרה עת הוא מתקרב עם מכוניתו למעבר חציה.

ואם טוען הנהג להסתרת מעבר החציה אזי אין הוא בנסיבות שכאלה פטור מלנוע עקב בצד אגודל ואף לעצור במידת הצורך כדי לוודא שייפתח לו שדה הראיה וכדי לוודא מתן זכות קדימה .

אם כאמור טענת הנאשם כנהג היא שמכוניות חונות הגבילו לו את שדה הראיה, אזי היה עליו (כפי שציין הבוחן המשטרתי וכפי שגם ציינה התובעת בתיק) להתכבד לעצור לפני מעבר החציה ולא להמר שלא יעשה שימוש ע"י הולכי רגל במעבר החציה עת הוא מתקרב אליו עם מכוניתו במהירות של כ- 5.5 מטרים בכל שניה (20 קמ"ש) לדבריו, ובוודאי שתשומת ליבו ודריכותו צריכה להיות כזאת שלא תביא לכך שלא יבחין בשום שלב בהולכת רגל העושה דרכה במעבר החציה.

אכן, לא בכל מקרה שבו יש פגיעת רכב בהולך רגל במעבר חציה אזי בהכרח תמיד הוא כביכול שיש אשמה לנהג. לא כך הוא. כל מקרה לגופו ולנסיבותיו. ואולם במקרה זה, אין מנוס ממסקנה שעל הנהג היה לנהוג אחרת, וכך גם היתה חובתו שבחוק.

תאונה של פגיעה בהולכת רגל החוצה במעבר חציה (שהינו כאמור מקום להולכי הרגל) מטילה על הנהג נטל מוגבר להסביר הכיצד קרה הדבר שלא ראה כלל . הכיצד פגע ולא מנע .

יתכן שבאירוע פלוני יימצא לכך הסבר משכנע בפי הנהג אך באירוע שבפני לא כך הוא.

נטל ההוכחה של הנתען בכתב האישום הוא כמובן על המאשימה וברמה שמעבר לספק סביר.

אלא שהסברים מפי הנאשם בתיק דן הכיצד לא ראה את הולכת הרגל בשום שלב אינם קיימים למעשה.

טענתו של הנאשם בתיק דנן על כי לדבריו מכוניות שחנו על המדרכה הגבילו את יכולתו לראות את הנעשה על המדרכה לפני מעבר החציה איננו יכול להצדיק נטילת סיכון והימור שבהמשך התקדמות בקצב שאיננו מאפשר לעצור או להסביר התנהלות נהג שאיננו מבחין בנעשה מול עיניו בכביש עת הוא נע לדבריו עם מכוניותו במרכז הכביש ופוגע עם מרכז חזית מכוניתו בהולכת הרגל המצויה במעבר החציה ממש מולו, מול עיניו.

הולכת הרגל היתה כאמור הגונה לומר שהנאשם לא נסע מהר וכן שנאשם התנהג אליה יפה לאחר שפגע בה (ראה נ/1).

אולם כאשר בחקירתה הנגדית אומר לה הסניגור שהנאשם טוען שהיא הפתיעה אותו וטוען שהיא כמעט לא הספיקה לרדת למעבר החציה ונפגעה או כי קפצה לכביש, אזי השיבה לכך הולכת הרגל באופן החלטי מאוד כדלקמן (ציטוט) : " הנאשם משקר במצח נחושה" (ראה עדותה בעמ' 9 שורות 7 עד 12 לפרוטוקול).

צר לי, אך אני נותן כאמור אמון בעדותה של הולכת הרגל על כי היא לא קפצה לכביש אלא הלכה באופן רגיל וכי הפגיעה בה התרחשה כברת דרך בתוך מעבר החציה.

עדות זו של הולכת הרגל איננה נסתרת מפי הנאשם אשר כזכור שב והודה שלא ראה כלל את מהלכיה של הולכת הרגל עובר לפגיעה בה ואשר אף ציין כאמור בחקירתו הנגדית שפגע בהולכת הרגל עם אמצע חזית מכוניתו ונע באמצע הכביש (במילים אחרות כאמור , לא היתה היא בתחילת החציה אלא בהחלט היתה במהלך חצייתה את הכביש לרוחבו).

העובדה שהתאונה לא נחקרה בסמוך להתרחשותה אלא היה זה תיק המכונה במשטרה כ"תיק הצמדה" איננה מכתובה באופן אוטומטי זיכוי של נהג העומד לדין.

כל מקרה לגופו ולנסיבותיו.

במקרה זה ראיות התביעה, לצד אף גרסת הנאשם עצמו להתרחשות , מכתבים אמירה שעובדות כתב האישום הוכחו כדבעי וכי לא קמה לנאשם הגנה .

לאור כל המפורט ומנותח לעיל מורשע בזאת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"ב, 03 נובמבר 2021, במעמד הצדדים